

**WYROK Z DNIA 30 KWIETNIA 2002 R.
WK 16/02**

Nadzwyczajne złagodzenie kary za przestępstwo określone w art. 338 § 2 k.k. następuje według zasady przewidzianej w art. 60 § 7 k.k., a nie w art. 60 § 6 pkt 3 k.k., gdyż jest ono zagrożone alternatywnie karami wymienionymi w art. 32 pkt 2 i 3 k.k.

Przewodniczący: sędzia SN płk E. Matwijów.

Sędziowie SN: płk M. Buliński (sprawozdawca), płk Z. Stefaniak.

Prokurator Naczelnej Prokuratury Wojskowej: ppłk J. Cieplowski.

Sąd Najwyższy w sprawie Michała S., skazanego z art. 338 § 2 k.k., po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 30 kwietnia 2002 r. kasacji wniesionej przez Zastępcę Prokuratora Generalnego – Naczelnego Prokuratora Wojskowego na korzyść skazanego, od wyroku Wojskowego Sądu Garnizonowego w W. z dnia 8 października 2001 r.

uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Wojskowemu Sądowi Garnizonowemu w W. do ponownego rozpoznania.

Uzasadnienie:

Wojskowy Sąd Garnizonowy w W. wyrokiem z dnia 8 października 2001 r. skazał Michała S. za popełnienie przestępstwa określonego w art. 338 § 2 k.k. przy zastosowaniu art. 320 k.k. w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 k.k. na karę grzywny w wymiarze 15 stawek dziennych po 10 złotych każda.

Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 7 listopada 2001 r.

Kasację na korzyść skazanego wniósł Zastępca Prokuratora Generalnego – Naczelny Prokurator Wojskowy, zarzucając temuż wyrokowi „rażące naruszenie prawa materialnego, mające istotny wpływ na treść wyroku, polegające na błędnym zastosowaniu wobec oskarżonego Michała S. art. 60 § 6 pkt 3 k.k. i skazanie go na karę grzywny w sytuacji, gdy został on uznany za winnego popełnienia przestępstwa z art. 338 § 2 k.k., a więc zagrożonego alternatywnie karami: ograniczenia wolności, aresztu wojskowego albo pozbawienia wolności, co obligowało sąd do przyjęcia jako podstawy prawnej nadzwyczajnego złagodzenia kary art. 60 § 7 k.k., nakazującego odstąpienie od wymierzenia kary i orzeczenie środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2–8 k.k.”.

Na tej podstawie skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

W tej sytuacji Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja Zastępcy Prokuratora Generalnego – Naczelnego Prokuratora Wojskowego jest zasadna. Niezrozumiałe jest stanowisko sądu pierwszej instancji, polegające na powołaniu art. 60 § 6 pkt 3 k.k. do określenia zakresu nadzwyczajnego złagodzenia kary w stosunku do czynu określonego w art. 338 § 2

k.k.

Artykuł 60 § 6 pkt 3 k.k. stanowi, iż „§ 6. Nadzwyczajne złagodzenie kary polega na wymierzeniu kary poniżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia albo kary łagodniejszego rodzaju według następujących zasad:

1) ...,

2) ...,

3) jeżeli czyn stanowi występki, przy czym dolną granicą ustawowego zagrożenia jest kara pozbawienia wolności niższa od roku, sąd wymierza grzywnę albo karę ograniczenia wolności”.

Rzecz jednak w tym, iż art. 338 § 2 k.k. określa, że za jego popełnienie sprawca podlega karze ograniczenia wolności, aresztu wojskowego do roku albo pozbawienia wolności do roku, a zatem czyn ten jest zagrożony alternatywnie tymi karami.

W takich okolicznościach należało nadzwyczajne złagodzenie kary oprzeć na przepisie art. 60 § 7 k.k., określającym, że jeżeli czyn zagrożony jest alternatywnie karami wymienionymi w art. 32 pkt 1–3 k.k., nadzwyczajne złagodzenie kary polega na odstąpieniu od wymierzenia kary i orzeczeniu środka karnego wymienionego w art. 39 pkt 2–8 k.k.

Mając to na uwadze, należało zaskarżony wyrok uchylić i sprawę przekazać sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.